

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116219820
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1116219820.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: H. J. C. Z. F. S. Y. A. Č. , X. G.C. XX.X.XXXX, V. L. L., P. Č.. XX, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Bratislava, Mlynské Nivy č. 1, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o určenie, že úver je bez poplatkov a bezúročný, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o zaplatenie primeraného zadostučinenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 10. septembra 2020, č.k. 16 Csp 27/2016-645, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 10. septembra 2020, č.k. 16 Csp 27/2016-645, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.9.2020, č.k. 16 Csp 27/2016-645, (v poradí druhom), I. žalobu v celom rozsahu zamietol; II. žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 22.9.2016, ktorou sa žalobca, v znení opakovanej zmeny petitu, domáhal voči žalovanému určenia, že pohľadávka vymáhaná advokátskou kanceláriou Mgr. L. E., Bratislava, Y. č. XX, voči nemu v sume 1.022,18 €, je v plnom rozsahu neopodstatnená a protiprávna, ďalej určenia, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 2.10.2012 uzatvorenej medzi ním a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov, ako aj uložiť žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie v sume 546,20 € s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 546,20 € odo dňa 7.11.2015 do zaplatenia a zaplatiť mu primerané zadostučinenie vo výške 1.000,- €. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 2.10.2012 ako spotrebiteľ uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX na sumu 1.500,- €, s výškou úrokovej sadzby 18,90 % p.a., na celkovú dlžnú sumu 2.010,23 €. V zmluve si dohodli, že odo dňa 2.1.2013 po dobu 34 splátok, t.j. do 2.10.2015, bude uhrádzať mesačné splátky v sume 58,12 € na účet, ktorého zriadenie bolo podmienené poskytnutím spotrebiteľského úveru. Poslednú splátku uhradil dňa 6.11.2015, celkovo uhradil sumu 2.019,70 €, čím splnil záväzok voči danej zmluve. Žalovaný v zmluve určil výšku mesačnej anuitnej splátky len jednou sumou 58,12 € bez jasnej a určitej špecifikácie aká suma z toho pripadá na výšku istiny, úroky a iné poplatky a on ako spotrebiteľ nevie zistiť výšku zostatku nesplatennej istiny, úrokov a poplatkov. K zmluve nemal k dispozícii žiaden splátkový kalendár, nemohol pred uzatvorením zmluvy jasne vedieť o jednotlivých splátkach, ich mesačnú splatnosť, výšku, navyše mu žalovaný poskytol spotrebiteľský úver v sume 1.500,- €, avšak

reálne len vo výške 1.490,- €. Ďalej uviedol, že nepomer medzi poskytnutou výškou úveru a reálne poskytnutou výškou úveru možno považovať za rozpor s RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. i podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, z dôvodu ktorého mu je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, pričom má nárok na vrátenie skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov pri zohľadnení ním vykonaných úhrad bez úrokov a poplatkov. Realizoval úhrady vo výške 2.019,70 € a tak zaplatil viac než bolo žalovaným poskytnuté, preto na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie v sume 529,70 €. Žalovaný sa bezdôvodne obohatil i tým, keď v rozpore s § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. neoprávnene účtoval úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver v sume 6,50 €. Zriadenie účtu bolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a žalovaný bol povinný daný spotrebiteľský účet zrušiť dňom uhradenia záväzku, t.j. v novembri 2015.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 25i ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 53c, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 879r Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 137 C.s.p., § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a dôvodil nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že vo veci rozhodol prvým rozsudkom dňa 20.11.2017, č.k. 16 Csp 27/2016-188 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keď po vyhodnotení vykonaného dokazovania a právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozsudku, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, uznesením zo dňa 30.9.2019, č.k. 15 Co 230/2018-373, uvedený rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 23.1.2020 žiadal o zmenu petitu žaloby, ktorú na tomto pojednávaní pripustil za účasti sporových strán. Následne podaním doručeným súdu dňa 24.2.2020, žalobca navrhol ďalšie pripustenie zmeny petitu žaloby spočívajúcej v rozšírení uplatneného nároku a žiadal, aby súd určil, že podmienka čl. III. bod 5 veta prvá VOP v znení „v prípade splácania úveru inkasným spôsobom banka zabezpečí účtovanie odplaty za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie úverového účtu, poplatkov za odoslanie upomienok, prípadne ďalších poplatkov súvisiacich s príslušným úverovým produktom a platným Cenníkom VÚB, a.s., v čase účtovania na ťarchu osobného účtu dlžníka uvedeného v úverovej zmluve, ktorý podpisom úverovej zmluvy vyjadril súhlas s uvedeným postupom zo strany banky“ je neplatná, pretože konanie žalovaného vykazuje znaky obchodnej praxe v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti z dôvodu, že vybočuje z pravidiel čestnej obchodnej praxe a všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti, keď zmluva je jednostranne koncipovaná bez toho, či bol pred podpisom zmluvy pre nečitateľnosť písma v texte preukázateľne informovaný prostredníctvom zmluvných a všeobecných obchodných podmienok o splácaní úveru inkasným spôsobom za poplatky akéhokoľvek druhu a čase účtovania, ktoré neboli individuálne dohodnuté v zmluve, a to na ťarchu zriadeného osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX uvedeného v úverovej zmluve. Neprijateľne sa na neho prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulárov. Predovšetkým ide o nezanedbateľné nebezpečenstvo spočívajúce v tom, že podpisom prehlásil, že zmluvu si prečítal, porozumel jej obsahu, s ktorou súhlasil a na dôkaz toho pripojil svoj podpis, táto domnienka ale dostatočne nepreukazuje, že žalovaný v medziach zákona zabezpečil informovanie ešte pred uzavretím zmluvy o zmluvných a všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 2.7.2020 oznámil, že žiada o pripustenie zmeny petitu žaloby v znení uvedenom v podaní doručenom súdu dňa 24.2.2020 a zároveň zmenil uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré žiadal od žalovaného v sume 577,06 €; túto zmenu petitu žaloby pripustil uznesením zo dňa 2.7.2020, č.k. 16 Csp 27/2016-622. Žalobca sa tak podľa pripustenej zmeny petitu žaloby domáhal voči žalovanému: I. určenia, že podmienka čl. III. bod 5, veta prvá VOP v znení „v prípade splácania úveru inkasným spôsobom banka zabezpečí účtovanie odplaty za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie úverového účtu, poplatkov za odoslanie upomienok, prípadne ďalších poplatkov súvisiacich s príslušným úverovým produktom a platným Cenníkom VÚB, a.s., v čase účtovania a to na ťarchu osobného účtu dlžníka uvedeného v úverovej zmluve, ktorý podpisom úverovej zmluvy vyjadril súhlas s uvedeným postupom zo strany banky“ je neplatná; II. určenia, že spotrebiteľský úver uzatvorený medzi ním a žalovaným dňa 2.10.2012 je

bezúročný a bez poplatkov; III. uloženia povinnosti žalovanému vydať mu bezdôvodné obohatenie v sume 577,06 € s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 577,06 eur odo dňa 6.8.2016 do zaplataenia; IV. uloženia povinnosti žalovanému uhradiť mu primerané finančné zadostučinenie v sume 2.000,- €.

2.2. Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca dňa 30.9.2012 požiadal žalovaného o flexipôžičku - bezúčelovú, s výškou úveru 1.500,- €, dobou splatnosti úveru 36 mesiacov. Žalobca v žiadosti uviedol, že je rozvedený, počet vyživovaných detí 0, počet členov rodiny 1, vzdelanie stredné s maturitou. V rámci informácie o bývaní uviedol adresu trvalého pobytu, že býva v nehnuteľnosti vo vlastníctve bez hypotéky a hlavnému zamestnaneckému pomeru, že je ekonomicky neaktívny. V časti finančnej situácie žiadateľa uviedol, že jeho čistý príjem je v sume 280,60 €, že iné finančné záväzky nemá, ani zrážky zo mzdy na základe súdneho rozhodnutia a nemá rozdelené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Žalobca zároveň vyhlásil, že všetky informácie týkajúce sa žiadateľa uvedené v žiadosti sú pravdivé, že bol oboznámený s Obchodnými podmienkami VÚB, a.s., na poskytnutie úverov fyzickým osobám, cenníkom VÚB a.s., a súhlasí s nimi. Tiež vyhlásil, že súhlasí so sprístupňovaním a poskytnutím všetkých údajov o uzatváranom obchode, vrátane údajov získaných bankou v priebehu rokovania o uzavretí tohto obchodu, ktoré podliehajú ochrane bankového tajomstva spoločnosti Slovak Banking Credit Bureau s.r.o., ako podniku pomocných bankových služieb, ktorý je prevádzkovateľom Spoločného registra bankových informácií a dobrovoľne súhlasil s tým, aby Sociálna poisťovňa poskytla jeho osobné údaje v uvedenom rozsahu a udelil súhlas na poskytnutie údajov z nebankového registra klientských informácií. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, ústredie, zo dňa 13.4.2012, žalobca poberal invalidný dôchodok spolu vo výške 280,60 € mesačne. Dňa 2.10.2012 žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobcom ako dlžníkom Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, s tým, že žalovaný ako dlžník v zmluve potvrdil (čl. II. bod 2.), že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí, a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v úverovej zmluve (čl. II. bod 11.6. zmluvy). Zmluvné strany zároveň prehlásili, že zmluva nebola uzatváraná v tiesni a za nápadné nevýhodných podmienok, že si zmluvu prečítali, porozumeli jej obsahu, s ktorým súhlasia a na dôkaz pripojili svoje podpisy (čl. II. bod 11.5. zmluvy). Predmetom zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru bol bezúčelový spotrebný úver vo výške 1.500,- €, s lehotou splatnosti 36 mesiacov a úrokovou sadzbou - fixná počas celej lehoty splatnosti úveru. V zmluve bolo dohodnuté čerpanie úveru jednorázovo: 02/10/2012, celkový počet splátok 34, dátum prvej anuitnej splátky 02/01/2013 a poslednej konečnej 02/10/2015. Výška úrokovej sadzby platnej ku dňu schválenia úveru bola 18,90 % p.a. Výška mesačnej anuitnej splátky vrátane poistného bola v sume 59,12 €, z toho mesačná splátka poistného 0,- €; účet pre čerpanie úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX. V zmluve bola dohodnutá forma splácania úveru tak, že dlžník (žalobca) je povinný splácať úver mesačnými anuitnými splátkami v určenej výške a termíne splatnosti, vrátane všetkých ostatných peňažných záväzkov, pokiaľ vzniknú formou podľa jeho výberu bankovým inkasom z osobného účtu uvedeného v záhlaví zmluvy, t.j. osobný účet č. XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX s tým, že je povinný splácať všetky svoje peňažné záväzky spojené s poskytnutím úveru v plnej výške a včas. Ročná percentuálna miera nákladov vo výške 23,48 % bola vypočítaná z celkových nákladov dlžníka v sume 510,23 €, výška úrokovej sadzby 18,90 % p.a., výška mesačného poplatku za poskytnutie úveru 0,- €, výška anuitnej splátky 59,12 €, celkový počet splátok 34, lehota splatnosti úveru 36 mesiacov, výška úveru 1.500,- €. Celková čiastka, ktorú podľa zmluvy mal žalobca (dlžník) zaplatiť predstavovala sumu 2.010,23 €, z toho výška istiny sumu 1.500,- € a celkové náklady dlžníka sumu 510,23 €; priemerná ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola vo výške 45,60 %. Žalobca dňa 2.10.2012 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VÚB Senior, predmetom ktorej bolo otvorenie a vedenie bežného účtu v zmysle zvoleného konta, vydanie a používanie debetných platobných kariet, zriadenie a poskytovanie bankových služieb prostredníctvom vybraných služieb nonstop banking a povolené prečerpanie na účte v prípade splnenia podmienok stanovených Y., a.s. Žalobcovi bol na základe zmluvy otvorený a vedený bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, z ktorého výpisu zo dňa 31.10.2012 vyplýva, že dňa 2.10.2012 mu bol poskytnutý úver v sume 1.500,- €, z ktorého v tento deň vybral sumu 1.490,- €. Z účtu bola odpísaná suma 2,- € titulom poplatkov za výber a na účte ostali vlastné použiteľné prostriedky ku dňu 31.10.2012 v sume 8,- €. Skutočnosť, že žalobca realizoval výber v hotovosti z predmetného účtu v sume 1.490,- € potvrdzuje i ním predložený doklad - výber v hotovosti v sume 1.490,- € z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, zo dňa 2.10.2012. Žalobca

predložil kópie listinných dokladov preukazujúcich ním v hotovosti vložených finančných prostriedkov na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX - typ Y. Senior v období od 2.1.2013 do 6.11.2015 spolu v sume 1.370,50 €; vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 2.1.2013, vklad v hotovosti v sume 61,- € dňa 2.2.2013, vklad v hotovosti v sume 61,- € dňa 4.3.2013, vklad v hotovosti v sume 61,- € dňa 5.4.2013, vklad v hotovosti v sume 61,- € dňa 6.5.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.6.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.7.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.8.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.9.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 8.10.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.11.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.12.2013, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 8.1.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.2.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 9.5.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 10.12.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.2.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 12.5.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 5.6.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.7.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 12.8.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 7.9.2015, vklad v hotovosti v sume 40,- € dňa 6.11.2015, príjem manuálneho poplatku v sume 1,- € dňa 9.3.2015, príjem manuálneho poplatku v sume 1,- € dňa 7.1.2015, príjem manuálneho poplatku v sume 1,- € dňa 6.11.2014, príjem manuálneho poplatku v sume 1,- € dňa 10.8.2014 a príjem manuálneho poplatku v sume 2,50 € dňa 8.4.2014. Z kópie listinných dokladov predložených žalobcom preukazujúcich ním v hotovosti vložených finančných prostriedkov na účet č. R. od 2.1.2013 do 6.11.2015 vyplýva, že uhradil na uvedený účet - typ účtu: spotrebný úver spolu sumu 655,70 €: vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.3.2014, vklad v hotovosti v sume 59,12 € dňa 8.4.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 6.6.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 8.7.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 10.8.2014, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 8.9.2014, vklad v hotovosti v sume 177,46 € dňa 6.11.2014, vklad v hotovosti v sume 59,12 € dňa 7.1.2015, vklad v hotovosti v sume 60,- € dňa 9.3.2015. Z predložených listinných dokladov žalovaným vyplýva, že podľa výpisov z účtu žalobcu, typ - spotrebný úver, č. R XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, bolo v období od 2.1.2013 do 30.12.2016 realizované inkaso splátok úveru žalovaným spolu v sume 827,82 €, v hotovosti bola na úver žalobcom uhradená spolu suma 652,69 €, celkovo tak na úver bola žalobcom uhradená suma 1.480,51 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 28.6.2013 vyplýva stav od 2.10.2012 do 30.6.2013, v ktorom bola žalobcom uhradená suma 354,74 €, keď bolo realizované inkaso splátky úveru dňa 2.1.2013 v sume 59,12 €, dňa 4.2.2013 v sume 59,12 €, dňa 4.3.2013 v sume 59,12 €, dňa 5.4.2013 v sume 59,12 €, dňa 6.5.2013 v sume 59,13 €, dňa 6.6.2013 v sume 59,13 €. Z uvedenej sumy 354,74 € bola zaplatená istina úveru v sume 170,51 €, úroky v sume 184,23 €, zostatok istiny úveru ku dňu 28.6.2013 bol v sume 1.329,49 €. Podľa výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 30.12.2013, za obdobie od 1.7.2013 do 31.12.2013, bola žalobcom uhradená suma 354,82 €, keď bolo realizované inkaso splátky úveru dňa 8.7.2013 v sume 59,14 €, dňa 6.8.2013 v sume 59,14 €, dňa 6.9.2013 v sume 59,13 €, dňa 8.10.2013 v sume 59,13 €, dňa 6.11.2013 v sume 59,15 €, dňa 6.12.2013 v sume 59,13 €. Do 31.12.2013 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 408,21 € a úroky v sume 301,35 €, zostatok istiny úveru ku dňu 31.12.2013 bol v sume 1.091,79 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 30.6.2014 vyplýva stav od 1.1.2014 do 30.6.2014, keď bolo realizované inkaso splátky úveru dňa 3.1.2014 v sume 59,14 €, dňa 3.2.2014 v sume 59,12 €, dňa 6.3.2014 uhradená suma 60,- €, z ktorej suma 0,88 € ako suma nad rámec splátky bola prevedená dňa 7.3.2014, dňa 8.4.2014 suma 59,12 €, dňa 6.6.2014 suma 60,- €. Do 30.6.2014 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 625,10 € a úroky v sume 381,84 €, zostatok istiny úveru ku dňu 30.6.2014 bol v sume 874,90 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 31.12.2014 vyplýva stav od 1.7.2014 do 31.12.2014, keď bola zaplatená suma 60,- € dňa 8.7.2014, dňa 11.8.2014 suma 60,- €, dňa 6.11.2014 suma 177,46 €, z ktorej suma 2,13 € ako suma nad rámec splátky bola prevedená dňa 7.11.2014. Do 31.12.2014 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 902,24 € a úroky v sume 460,03 €, zostatok istiny úveru ku dňu 31.12.2014 bol v sume 597,76 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 30.6.2015 vyplýva stav od 1.1.2015 do 30.6.2015, keď bola dňa 7.1.2015 zaplatená suma 59,12 €, dňa 9.3.2015 suma 60,- €. Do 30.6.2015 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 1.001,36 € a úroky v sume 480,03 €, zostatok istiny úveru ku dňu 30.6.2015 bol v sume 498,64 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 31.12.2015 vyplýva stav od 1.7.2015 do 31.12.2015; v tomto období nebola uhradená žiadna suma žalobcom. Do 31.12.2015 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 1.001,36 € a úroky v sume 480,03 €, zostatok istiny úveru ku dňu 31.12.2015 bol v sume 498,64 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 30.6.2016 vyplýva stav od 1.1.2016 do 30.6.2016, v tomto období nebola uhradená žiadna suma žalobcom. Do 30.6.2016 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 1.001,36 € a úroky v sume 480,03 €, zostatok istiny úveru ku dňu 30.6.2016 bol v sume 498,64 €. Z výpisu z účtu spotrebného úveru zo dňa 31.12.2016 vyplýva stav od 1.7.2016 do 31.12.2016, v ktorom nebola uhradená žiadna suma žalobcom. Do 31.12.2016 bola zaplatená istina úveru spolu v sume 1.001,36 € a úroky v sume 480,03 €, zostatok istiny úveru

ku dňu 31.12.2016 bol v sume 498,64 €. Z jednotlivých výpisov z predmetného účtu žalobcu vyplývajú kreditné a debetné obraty na účte v tom ktorom mesiaci v období od októbra 2012 do 31.3.2017, pričom vlastné použiteľné finančné prostriedky žalobcu na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, typ Y. Senior boli ku dňu 31.10.2012 v sume 7,41 €, dňu 30.11.2012 v sume 7,41 €, dňu 31.12.2012 v sume 6,82 €, dňu 31.1.2013 v sume 7,11 €, dňu 28.2.2013 v sume 8,40 €, dňu 31.3.2013 v sume 9,62 €, dňu 30.4.2013 v sume 10,91 €, dňu 31.5.2013 v sume 26,68 €, dňu 30.6.2013 v sume 26,96 €, dňu 31.7.2013 v sume 27,23 €, dňu 31.8.2013 v sume 27,50 €, dňu 30.9.2013 v sume 27,78 €, dňu 31.10.2013 v sume 28,06 €, dňu 30.11.2013 v sume 28,32 €, dňu 31.12.2013 v sume 13,12 €, dňu 31.1.2014 v sume 70,70 €, dňu 28.2.2014 v sume 103,99 €, dňu 31.3.2014 v sume 103,40 €, dňu 30.4.2014 v sume 5,81 €, dňu 31.5.2014 v sume 59,41 €, dňu 30.6.2014 v sume 58,82 €, dňu 31.7.2014 v sume 58,23 €, dňu 31.8.2014 v sume 57,64 €, dňu 30.9.2014 v sume 57,05 €, dňu 31.10.2014 v sume 56,46 €, dňu 30.11.2014 v sume 55,87 €, dňu 31.12.2014 v sume 115,28 €, dňu 31.1.2015 v sume 114,69 €, dňu 28.2.2015 v sume 173,74 €, dňu 31.3.2015 v sume 172,79 €, k 30.4.2015 v sume 171,84 €, dňu 31.5.2015 v sume 225,08 €, dňu 30.6.2015 v sume 3,75 €, dňu 31.7.2015 v sume 3,75 €, dňu 31.8.2015 v sume 3,75 €, dňu 30.9.2015 v sume 3,75 €, dňu 31.10.2015 v sume 2,80 €, dňu 30.11.2015 v sume 3,75 €, dňu 31.12.2015 v sume 2,80 €, dňu 31.1.2016 v sume 1,85 €, dňu 29.2.2016 v sume 0,90 €, dňu 31.3.2016 v sume - 0,05 €, dňu 30.4.2016 v sume - 1,- €, dňu 31.5.2016 v sume - 10,42 €, dňu 30.6.2016 v sume - 10,42 €, dňu 31.7.2016 v sume - 3,48 €, dňu 31.8.2016 v sume - 3,48 €, dňu 30.9.2016 v sume - 3,48 €, dňu 31.10.2016 v sume - 3,48 €, dňu 30.11.2016 v sume - 3,48 €, dňu 31.12.2016 v sume - 3,48 €, dňu 31.1.2017 v sume 3,48 €, dňu 28.2.2017 v sume 3,48 € a dňu 31.3.2017 v sume 3,48 €. Zo žalobcom predložených kópií listinných dokladov zistil, že bol opakovane vyzývaný a upomínaný žalovaným na úhradu zostatku úveru. Listom zo dňa 11.6.2015 bol žalobca žalovaným vyzvaný na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom s tým, že žalovaný v súlade s príslušnými ustanoveniami VOP a zmluvy o úvere vyhlásil dňom 11.6.2015 predčasnú splatnosť úveru, vrátane príslušenstva so zostatkom v sume 778,53 €, z toho istina v sume 498,64 €, ktorá sa úročí počnúc dňom 12.6.2015 úrokovou sadzbou z omeškania v zmysle zmluvy o úvere až do jej zaplatenia, úroky v sume 46,02 € a poplatky v sume 233,87 €; zároveň bol žalobca vyzvaný na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Podľa potvrdenia o výške záväzku žalovaného zo dňa 14.7.2016, žalovaný ako veriteľ evidoval voči žalobcovi ako dlžníkovi dlžnú pohľadávku vrátane príslušenstva vyplývajúcu zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru ku dňu 14.7.2016 v celkovej výške 908,30 €, z toho istina v sume 498,64 €, základné úroky v sume 146,- €, splatné pokuty v sume 233,87 € a úrok z omeškania v sume 29,79 €. Žalovaný na základe požiadavky žalobcu mu oznámil listom zo dňa 31.1.2020, že v prospech úveru reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX (R XXXX XXXX XXXX XXXXXXXX) od poskytnutia, obdržal úhrady v celkovej sume 1.483,52 € (z celkovo očakávaných úhrad v sume 2.008,67 € v prípade predpísaného splácania bez omeškania). Predmetná pohľadávka bola dlhodobo nesplácaná a Y., a.s., túto zmluvne postúpil na nového veriteľa EOS KSI Slovensko s.r.o. Z jednotlivých výpisov z účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX vyplýva: výpis od 2.10.2012 do 2.10.2012, čerpanie úveru v sume 1.500,- € (č.l. 534 spisu); výpis od 2.10.2012 do 28.6.2013 zaplatená istina v sume 170,51 €, zaplatené úroky v sume 184,23 €, t.j. spolu suma 354,74 €, nezaplatené položky v sume 0,- €, zostatok istiny úveru k 28.6.2013 v sume 1.329,49 €, keď 02/01 inkaso splátky úveru v sume 59,12 €, 04/02 inkaso splátky úveru v sume 59,12 €, 04/03 inkaso splátky úveru v sume 59,12 €, 05/04 inkaso splátky úveru v sume 59,12 €, 06/05 inkaso splátky úveru v sume 59,13 €, 06/06 inkaso splátky úveru v sume 59,13 € (č.l. 536 spisu); výpis od 2.10.2012 do 31.12.2013 zaplatená istina v sume 408,21 €, zaplatené úroky v sume 301,35 €, t.j. spolu suma 709,56 €, nezaplatené položky v sume 0,- €, zostatok istiny úveru k 31.12.2013 v sume 1.091,79 €, keď 08/07 inkaso splátky úveru v sume 59,14 €, 06/08 inkaso splátky úveru v sume 59,14 €, 06/09 inkaso splátky úveru v sume 59,13 €, 08/10 inkaso splátky úveru v sume 59,13 €, 06/11 inkaso splátky úveru v sume 59,15 €, 06/12 inkaso splátky úveru v sume 59,13 € (č.l. 537 spisu); výpis od 2.10.2012 do 30.6.2014 zaplatená istina v sume 625,10 €, zaplatené úroky v sume 381,84 €, t.j. spolu suma 1.006,94 €, nezaplatené položky v sume 108,84 €, zostatok istiny úveru k 30.6.2014 v sume 874,90 €, keď 03/01 inkaso splátky úveru v sume 59,14 €, 03/02 inkaso splátky úveru v sume 59,12 €, 06/03 zaplatená splátka v sume 60,- € (z toho nad rámec splátky suma 0,88 €), 07/03 prevod nepoužitých prostriedkov v sume 0,88 €, 08/04 zaplatená suma 59,12 €, 06/06 zaplatená suma 60,- € (č.l. 538 spisu); výpis od 2.10.2012 do 31.12.2014 zaplatená istina v sume 902,24 €, zaplatené úroky v sume 460,03 €, t.j. spolu suma 1.362,27 €, nezaplatené položky v sume 169,06 €, zostatok istiny úveru k 31.12.2014 v sume 597,76 €, 08/07 zaplatená suma 60,- €, 11/08 zaplatená suma 60,- €, 08/09 zaplatená suma 60,- €, 06/11 zaplatená suma 177,46 € (z toho nad rámec splátky suma 2,13 €), prevod nepoužitých prostriedkov v sume 2,13 €

(č.l. 539 spisu); výpis od 2.10.2012 do 30.6.2012 zaplatená istina v sume 1.001,36 €, zaplatené úroky v sume 480,03 €, t.j. spolu suma 1.481,39 €, nezaplatené položky v sume 778,24 €, zostatok istiny úveru k 30.6.2015 v sume 498,64 €, keď 07/01 zaplatená suma 59,12 €, 09/03 zaplatená suma 60,- € (č.l. 540 spisu); výpis od 2.10.2012 do 31.12.2015 zaplatená istina v sume 1.001,36 €, zaplatené úroky v sume 480,03 €, t.j. spolu suma 1.481,39 €, nezaplatené položky v sume 837,79 €, zostatok istiny úveru k 31.12.2015 v sume 498,64 € (č.l. 541 spisu); výpis od 2.10.2012 do 30.6.2016 zaplatená istina v sume 1.001,36 €, zaplatené úroky v sume 480,03 €, t.j. spolu suma 1.481,39 €, nezaplatené položky v sume 897,38 €, zostatok istiny úveru k 30.6.2016 v sume 498,64 € (č.l. 542 spisu); výpis od 2.10.2012 do 30.12.2016 zaplatená istina v sume 1.001,36 €, zaplatené úroky v sume 480,03 €, t.j. spolu suma 1.481,39 €, nezaplatené položky v sume 956,96 €, zostatok istiny úveru k 30.12.2016 v sume 498,64 € (č.l. 543 spisu).

2.3. Súd prvej inštancie dôvodil, že posúdil záväzkový právny vzťah žalobcu a žalovaného založený Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 2.10.2012 podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, nakoľko predmetná úverová zmluva spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. d/ citovaného zákona. Úverovou zmluvou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi dohodnutý úver vo výške 1.500,- €, ktorý mal žalobca splatiť v sume 2.010,23 €, v 34 mesačných splátkach vo výške 59,12 €, s termínom splatnosti 2. dňa v mesiaci formou podľa jeho výberu bankovým inkasom z osobného účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní úverovej zmluvy ako banka - právnická osoba, úverová zmluva bola uzatvorená so žalobcom ako fyzickou osobou - nepodnikateľom, pričom nebolo preukázané, ani tvrdené, že by úver žalobca využíval na účely výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Keďže žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy naplnil legálnu definíciu veriteľa podľa § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. a žalobca definíciu spotrebiteľa podľa § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z., vzhľadom na povahu subjektov, ktoré úverovú zmluvu uzatvorili, ako aj na predmet a obsah úverovej zmluvy, mal za to, že zmluvu je potrebné posúdiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na zmluvný vzťah účastníkov (správne strán, poznámka odvolacieho súdu) vzťahovať zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. Žalobca sa voči žalovanému domáhal určenia, že podmienka čl. III. bod 5, veta prvá VOP v znení „v prípade splácania úveru inkasným spôsobom banka zabezpečí účtovanie odplaty za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie úverového účtu, poplatkov za odoslanie upomienok, prípadne ďalších poplatkov súvisiacich s príslušným úverovým produktom a platným Cenníkom VÚB, a.s., v čase účtovania a to na ťarchu osobného účtu dlžníka uvedeného v úverovej zmluve, ktorý podpisom úverovej zmluvy vyjadril súhlas s uvedeným postupom zo strany banky“ je neplatná z dôvodu, že konanie žalovaného vykazuje znaky obchodnej praxe a požiadavkami odbornej starostlivosti a vybočuje z pravidiel čestnej obchodnej praxe a všeobecné zásady dobrej viery uplatňovanej v oblasti jej činnosti, pretože zmluva je jednostranne koncipovaná bez toho, či on pred podpisom zmluvy pre nečitateľnosť písma v texte bol preukázateľne informovaný prostredníctvom zmluvných a všeobecných obchodných podmienok o splácaní úveru inkasným spôsobom za poplatky akéhokoľvek druhu v čase účtovania, ktoré neboli individuálne dohodnuté v zmluve, a to na ťarchu zriadeného osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX, uvedeného v úverovej zmluve, žalovaný na neho tým neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulárov. Ide o nezanedbateľné nebezpečenstvo spočívajúce v tom, že podpisom prehlásil, že zmluvu si prečítal, porozumel jej obsahu, s ktorou súhlasil a na dôkaz toho pripojil svoj podpis. Táto domnienka ale dostatočne nepreukazuje, že žalovaný v medziach zákona zabezpečí informovanie ešte pred uzatvorením zmluvy o zmluve a všeobecných obchodných podmienok. Žalovaný s týmto tvrdením žalobcu nesúhlasil a uviedol, že ide o štandardnú zmluvnú podmienku, pri ktorej nie je daný žiaden dôvod, pre ktorý by mala byť táto neplatná, keď z dôvodov uvádzaných žalobcom nie je zrejmé aký dôvod neplatnosti uvedenej zmluvnej podmienky má žalobca na mysli, nakoľko z odôvodnenia uplatneného nároku žiaden relevantný dôvod ani vyčítať nemožno. Prvoinštančný súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca dôvody neplatnosti ním uvádzanej zmluvnej podmienky nielenže nepreukázal, ale relevantné dôvody pre požadované určenie ani neuviedol. Žalobca nepreukázal, že by v tomto prípade išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, teda podmienku, ktorá by sa odchyľovala od zákona a bola v neprospech spotrebiteľa, či vytvárala značnú nerovnováhu v postavení strán. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že nebol s obsahom formulárov pred podpisom zmluvy oboznámený, ani o podmienkach splácania úveru inkasným spôsobom za poplatky na ťarchu zriadeného osobného účtu konštatoval, že zmluvu o bežnom účte uzatvoril žalobca so žalovaným ako samostatnú zmluvu dňa 2.10.2012, ktorej predmetom bolo otvorenie a vedenie bežného účtu v zmysle zvoleného konta, vydanie a používanie debetných platobných kariet, zriadenie a poskytovanie

bankových služieb prostredníctvom vybraných služieb nonstop banking a povolené prečerpanie na účte v prípade splnenia podmienok stanovených Y., a.s. Na základe uvedenej zmluvy bol žalobcovi otvorený a vedený bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Podľa záverečných ustanovení zmluvy, časť obsahu tejto zmluvy bola určená Všeobecnými obchodnými podmienkami Y., a.s., pre depozitné produkty a Cenníkom, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že v prípade zriadenia bežného účtu pre žalobcu išlo o iný záväzkovo právny vzťah, posúdenie týchto podmienok nebolo predmetom tohto konania. Obsahom namietaného znenia čl. III. bod 5 Všeobecných obchodných podmienok bolo, že v prípade ak si dlžník (spotrebiteľ) vyberie splácanie úveru inkasným spôsobom, veriteľ (banka) zabezpečí účtovanie jednotlivých platieb z osobného účtu dlžníka uvedeného v úverovej zmluve. Žalobca si zavinil splácanie poskytnutého úveru bankovým inkasom z osobného účtu ako to vyplýva zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 2.10.2012. Tvrdenie žalobcu, že ním uvedená podmienka čl. III. bod 5, veta prvá Všeobecných obchodných podmienok je neplatná, nebolo preukázané, keď nebolo možné vyvodiť, že uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná, takže je ako zmluvná podmienka neplatná. Žalobca sa domáhal voči žalovanému aj určenia, že spotrebiteľský úver uzatvorený medzi ním a žalovaným dňa 2.10.2012 je bezúročný a bez poplatkov, k čomu dôvodil, že podľa nových procesných pravidiel zavedených Civilným sporovým poriadkom, je možné domáhať sa určenia právnej skutočnosti, pričom určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, považuje za právnu skutočnosť len ak by takéto oprávnenie žalobcovi vyplývalo z osobitného právneho predpisu tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 137 písm. d/ C.s.p. Inak povedané, žaloba o určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov je žalobou uvedeného zákonného ustanovenia, preto musel ako predpoklad jej prípustnosti skúmať, či osobitný právny predpis pripúšťa, aby súd o takomto určení právnej skutočnosti vôbec rozhodoval. Žaloba, ktorou sa domáhal žalobca určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov totiž nebola formulovaná ako žaloba na určenie, či tu právo je alebo nie je (v tom prípade by postačovalo preukázanie naliehavého právneho záujmu na určení), ale bola formulovaná ako žaloba o určenie právnej skutočnosti, ktorej prípustnosť môže byť založená len osobitným predpisom. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.1.2018, sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou a pri citovanom ustanovení je odkaz práve na ustanovenie § 137 písm. c/, d/ C.s.p. Z dôvodovej správy k uvedenej právnej úprave vyplýva, že práve s ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zaviedla novým ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedené, keď z osobitného predpisu vyplýva výslovná možnosť domáhať sa požadovaného určenia žalobou o určenie, je žalobcom požadované určenie, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je bezúročná a bez poplatkov prípustným procesným prostriedkom ochrany práva žalobcu. Aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi však nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru obsahuje podstatné náležitosti vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení aktuálnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. K tvrdeniu žalobcu, že v zmluve absentuje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o správnej mesačnej výške splátky, že v zmluve je uvedená len celková výška splátky 59,12 € bez bližšej špecifikácie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje čo splátka úveru zahŕňa. Od 1.5.2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm.

k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 3 Cdo 56/2018, uviedol, že „vzhľadom na opodstatnenosť námietky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.), najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Vyššie uvedené právne závery v zásade vyslovené v už skoršom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zastáva najvyšší súd aj v danom prípade a v plnom rozsahu na ne poukazuje.“ Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom rozhodnutí zo dňa 23.4.2018, sp.zn. 4 Cdo 187/2017, konštatoval, že „vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku (rozumej rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15), účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“ (uznesenie, sp.zn. 4 Cdo 211/2017, bod 26) a rovnako tak aj v ďalšom rozhodnutí, v ktorom konštatoval, že: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným síce neobsahovala údaj o výške istiny a úrokov prípadne poplatkov zahrnutých do príslušnej splátky pôžičky, takže neobsahovala údaj o tom v akej výške je v každej splátke pôžičky zahrnutá časť istiny a časť, ktorou spláca dlžník dohodnutý úrok, ale vzhľadom na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, neposúdil absenciu uvedeného ako absenciu náležitosti zmluvy, ktorú zákon č. 129/2010 Z.z. sankcionuje bezúročnosťou a bezodplatnosťou spotrebiteľského úveru. K tvrdeniu žalobcu, že v zmluve na 1. strane absentuje náležitosť o termíne splátky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že dátum prvej a poslednej anuitnej splátky bol v zmluve určený v základných podmienkach bod 1, a to dátumom 2.1.2013 a dátumom 2.10.2015 (strana 1 zmluvy). V bode 4. (strana 2 zmluvy) je uvedené, že termín splatnosti istiny a úroku je totožný s dátumom splatnosti mesačnej anuitnej splátky, ktorý pozostáva zo splátky istiny a úroku. Termín splatnosti mesačnej splátky (istiny a úroku) je ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky uvedenej v bode č. 1 tohto článku, takže údaj o termíne splátky je v zmluve uvedený. K argumentácii žalobcu, že v zmluve absentuje údaj o iných poplatkoch nepríhliadol, pretože mal za preukázané, že v zmluve (strana 2 zmluvy) boli poplatky uvedené v základných podmienkach bod 7 Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy. Podľa bodu 7 bol poplatok za poskytnutie úveru v sume 0,- €, poplatok za vedenie úverového účtu v sume 0,- €/mesačne, poplatok za prvú upomienku v sume 10,- €, poplatok za každú ďalšiu upomienku v sume 40,- €, poplatok za vystavenie upozornenia ručiteľovi v sume 10,- €, poplatok za predčasné splatenie alebo mimoriadnu splátku 1 %, resp. 0,5 % z predčasne splatenej čiastky úveru/mimoriadnej splátky, poplatok za zmenu zmluvných podmienok zo strany klienta v sume 40,- €. Ďalšie tvrdenie žalobcu, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru, keď mu bola žalovaným poskytnutá len suma 1.490,- €, nie suma 1.500,-

€, považoval za nepreukázané. Žalobca toto tvrdenie preukazoval výpisom z bežného účtu zo dňa 31.10.2012, z ktorého však zistil, že na bežný účet žalobcu bola dňa 2.10.2012 poukázaná suma úveru 1.500,- € a žalobca dňa 2.10.2012 uskutočnil výber finančných prostriedkov v sume 1.490,- €, čo preukázal potvrdením - výber v hotovosti zo dňa 2.10.2012. Z týchto listinných dokladov však tvrdenie žalobcu, že úver bol žalovaným poskytnutý len vo výške 1.490,- € nevyplýva. Taktiež tvrdenie žalobcu, že zmluva neobsahuje presnú výšku úveru, keď celková čiastka splatná spotrebiteľom uvedená v zmluve je reálne neznáma a odporuje § 9 ods. 2 písm. g/ a v zmluve nie je uvedená presná celková výška úveru, nebolo preukázané. V zmluve a základných podmienkach v bode 3 je uvedená výška úveru 1.500,- € a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, a to suma 2.010,23 €, pri ktorej je uvedené tiež, že z toho výška istiny predstavuje sumu 1.500,- €, výška celkových nákladov dlžníka sumu 510,23 € a priemerná ročná percentuálna miera nákladov predstavuje výšku 45,60 %, z dôvodu ktorého je zrejme, že údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru je uvedený. Nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže písomná forma textu všetkých dokumentov je obsahovo nezrozumiteľná pre nečitateľnosť, čo je v rozpore s § 39, § 40, § 53 ods. 1, ods. 2, § 53c Občianskeho zákonníka. Žalovaný tvrdil, že text predmetnej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru je čitateľný, zmluva je prehľadne členená, základné podmienky úveru, napr. výška úveru, lehota splatnosti, výška splátky, počet a termíny splátok sú uvedené na prvej strane zmluvy, oddelené samostatným článkom a zvýraznené tučným písmom. Ak bol text zmluvy pre žalobcu nečitateľný, je otázkou prečo takúto údajne pre neho nečitateľnú zmluvu podpisoval a následne i niekoľko rokov plnil a prečo výhrady vo veľkosti písma zaznamenáva až po 8 rokoch od uzatvorenia zmluvy. Prvoinštančný súd k uvedenému konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dňa 2.10.2012, preto na ustanovenie § 53c Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.6.2014 neprihliadol, pričom z tejto zmluvy je zrejme, že predmet a cena nie sú uvedené menším písmom ako iná časť zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí, keď podľa jeho názoru veľkosť písma bola štandardná a zmluva je čitateľná. Žalobca ďalej tvrdil, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že žalovaný v jeho prípade nekonal s potrebnou odbornou starostlivosťou, keďže posudzoval jeho úverovú bonitu bez údajov o výdavkoch na zabezpečenie základných životných potrieb a údajov o peňažných záväzkoch znižujúcich príjem, t.j. v rozpore s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a že žalovaný nepreukázal na základe akých dokladov skúmal jeho bonitu, ani že by akékoľvek údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa vykonal, resp. posudzoval, pričom v danom období bol invalidný dôchodca s minimálnym príjmom a tak žalovaný mohol predpokladať, že ako dlžník nebude schopný svoj dlh splácať. Žalovaný mal tiež vedomosť o tom, že účelom pôžičky bolo splatenie predchádzajúceho dlhu. Žalovaný k uvedenému uviedol, že k porušeniu jeho povinnosti posúdiť schopnosť žalobcu splácať úver nedošlo, odborná starostlivosť pri posudzovaní schopností žalobcu splácať úver bola zachovaná, vzal v danom posúdení do úvahy všetky dostupné informácie vrátane informačného systému Sociálnej poisťovne a zo spoločného bankového/úverového registra. Od žalobcu bol vyžiadany doklad o priznaní sociálnej dávky dlhodobého charakteru - potvrdenie o výplate invalidného dôchodku. Z uvedeného je zrejme, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre neskúmanie bonity dlžníka (spotrebiteľa) bola do zákona č. 129/2020 Z.z. zavedená až novelou účinnou ku dňu 1.1.2013, ale zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola uzatvorená dňa 12.10.2012. Dodal, že obsah odbornej starostlivosti korešponduje aj s vymedzením tohto pojmu v čl. 2 písm. h/ Smernice č. 2005/29/ES, zo dňa 11.5.2005, o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, podľa ktorého odborná starostlivosť je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá spotrebiteľovi povinnosť poskytnúť veriteľovi údaje umožňujúce posúdiť veriteľovi jeho schopnosť splácať úver. Žalobca v žiadosti o flexipôžičku - bezúčelová zo dňa 30.9.2012 uviedol, že je rozvedený, k počtu vyživovaných detí uviedol 0, že je ekonomicky neaktívny a jeho čistý príjem je vo výške 280,60 €, iné záväzky nemá, žiadne zrážky zo mzdy na základe súdneho rozhodnutia a žalovanému predložil i potvrdenie Sociálnej poisťovne o výplate dôchodkových dávok mesačne vo výške 280,60 €. Predmetom spotrebiteľského úveru bola suma 1.500,- € s lehotou splatnosti 36 mesiacov, pri mesačnej splátke 59,12 €, čo bolo dôvodné vyhodnotiť tak, že u žalobcu je potenciál uvedený úver splácať a je reálne, že počas trvania zmluvného vzťahu žalobca bude schopný svoj záväzok z úveru plniť. Žalobca sa domáhal voči žalovanému taktiež vydania bezdôvodného obohatenia v sume 577,06 € s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne odo dňa 6.8.2016 do zaplatenia, nakoľko zaplatil v súvislosti s poskytnutým úverom žalovanému v období od 2.10.2012 do 31.3.2016 spolu s

poplatkami sumu 2.071,54 €, ale pretože je predmetný úver potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, je mu žalovaný povinný bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške vydať. Tento nárok žalobcu posúdil prvoinštančný súd ako nedôvodný. Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je, aby k obohateniu vôbec došlo a aby obohatenie bolo bezdôvodné, pričom vymedzuje štyri dielčie skutkové podstaty vzniku záväzku z bezdôvodného obohatenia. Môže ísť o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca sa v konaní voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré získal žalovaný plnením bez právneho dôvodu. Nemal ale v konaní za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, ktorý nepreukázal, že žalovanému uhradil ním tvrdenú sumu 2.071,54 €. Z predložených listinných dokladov naopak vyplynulo, že zo strany žalobcu bolo v súvislosti s poskytnutým spotrebiteľským úverom uhradená iba suma 1.483,52 €, podľa výpisov z účtu žalobcu č. R. XXXX XXXX XXXX, typ spotrebný úver, bolo v období od 2.1.2013 do 30.12.2016 realizované inkaso splátok úveru žalovaným spolu v sume 827,82 € a v hotovosti bola na úver žalobcom uhradená spolu suma 652,69 €. Zo strany žalobcu tak nebola uhradená ani istina poskytnutého úveru vo výške 1.500,- €. Žalobca predložil listinné doklady, potvrdenia o vkladoch v hotovosti na vyššie uvedený účet a potvrdenia o vkladoch v hotovosti na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, typ Y. Senior, z ktorých zistil, že v období od 2.1.2013 do 6.11.2015 vložil na svoj bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX spolu sumu 1.370,50 € a na účet č. R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v období od 2.1.2013 do 30.12.2016 v hotovosti sumu 652,69 €. Súd prvej inštancie prisvedčil žalovanému, že žalobcom uvádzaná suma úhrady úveru je len súčet vkladov na jeho bežný účet, ktorý je v súvislosti s úhradou poskytnutého úveru irelevantný. Potvrdenia o realizovaní vkladov na bežný účet preukazujú jedine to, že žalobca vložil na svoj bežný účet hotovosť, finančné prostriedky, ale nepreukazujú, že týmito finančnými prostriedkami aj splatil poskytnutý úver, resp. že ho nimi splácal. Na bežnom účte žalobcu prebiehali i iné debetné obraty a tak z tohto účtu uhrádzal iné svoje pohľadávky a realizoval platby. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v úverovej zmluve bolo dohodnuté splácanie úveru formou bankového inkasa z bežného účtu a z toho vyplýva, že inkaso na splácanie úveru mohlo byť realizované len v prípade, ak na bežnom účte žalobcu bolo dostatok finančných prostriedkov, čo ale v jeho prípade nebolo. Z výpisov z účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX za obdobie od 2.10.2012 do 31.12.2016 vyplynulo, že žalobca spolu zaplatil žalovanému v súvislosti s predmetnou zmluvou sumu 1.481,39 €. Z potvrdenia žalovaného zo dňa 31.1.2020 (č.l. 608 spisu) zistil, že v prospech predmetného úveru obdržal od jeho poskytnutia spolu sumu 1.483,52 €. Žalobca nepreukázal, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor, ani že by žalovanému do dňa vydania tohto rozhodnutia uhradil čo i len istinu spotrebiteľského úveru poskytnutého mu žalovaným, z dôvodu ktorého žalobu v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Zamietol aj nárok žalobcu na zaplatenie primeraného zadosťučinenia uplatneného vo výške 2.000,- € podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý žalobca odôvodňoval neprijateľnými podmienkami zmluvy, intenzitou zásahu do jeho práv a že za primerané finančné zadosťučinenie považuje uvedenú sumu pre rozpor uhradeného celého záväzku vo výške 2.019,70 € i preto, že žalovaný sám alebo prostredníctvom iných organizácií na vymáhanie pohľadávok, telefonicky alebo písomne ho vyzýval na uhradenie pohľadávky v sume 1.022,18 €, čo u neho vyvolávalo stresové situácie a psychické vypätie, stav právnej neistoty a obavy z možnosti zo strany žalovaného uplatňovať si voči nemu neoprávnené plnenia z neprijateľných zmluvných ustanovení. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je ochrana porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Vyhodnotením konkrétnych okolností v prejednávanej veci dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia za žalobcom namietané porušenie jeho práva nie je dôvodné, keď v konaní nebolo nijako preukázané, že by k porušeniu práv žalobcu zo strany žalovaného došlo. Záverom dodal, že strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. V prípade, že strana sporu si nesplní povinnosť tvrdenia platí, že neuniesla bremeno tvrdenia. Strany sporu musia tiež svoje tvrdenie preukázať, keď existencia tvrdenej skutočnosti je podmienená existenciou dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany predložiť, resp. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti sa prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu strany v spore. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobca v konaní neuniesol bremeno tvrdenia, ani

dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, preto jeho žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

2.4. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, pretože žalovaný si výslovne náhradu trov konania neuplatnil, keďže mu žiadne trovy konania nevznikli.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že odvolací súd uznesením zo dňa 30.9.2019, č.k. 15 Co 230/2018-373, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení uznesenia konštatoval, že povinnosťou prvoinštančného súdu bude opätovne rozhodnúť o určení, že úver poskytnutý na základe zmluvy zo dňa 2.10.2012, uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov meritórne, keďže má na požadovanom určení naliehavý právny záujem a znova posúdiť jeho nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného zadosťučinenia. Z nového odôvodnenia napadnutého rozsudku ale zjavne nevyplýva žiaden logický vzťah medzi zistenými podstatnými zmluvnými podmienkami, vydania bezdôvodného obohatenia a zaplatenia primeraného zadosťučinenia, ktoré mali mať podstatný význam pre rozhodnutie a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, preto odôvodnený skutkový a právny záver napadnutého rozhodnutia je z ústavného hľadiska neudržateľný. Namietol arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť napadnutého rozhodnutia s tým, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nestotožnil sa s dôvodmi uvedenými v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pretože prvoinštančný súd v rámci súdneho prieskumu (ex offio) sa mal sa zaoberať, či udaná zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná so žalovaným, keď vyjadruje jeho finančný záväzok za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom žalovaného (rozsudok súdneho dvora Európskej únie C26/13, Arpád Kásler, Hajnalka Káslerne Rábai proti OTP Jelzálogbank Zrt zo dňa 30.4.2014, bod 58). Zmluva o úvere síce obsahuje odkaz na Podmienky a Všeobecné obchodné podmienky, že sa s obsahom zmluvy a jej príloh, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy oboznámil, ale tieto nespĺňajú kritérium písomnej formy. V spotrebiteľských vzťahoch nie je prípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zahrnuté do všeobecných obchodných podmienok, na ktoré zmluva odkazuje jednak s ohľadom na spotrebiteľskú povahu vzťahu a jednak s odkazom na kogentne v § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. upravenú písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Písomná forma je zachovaná, ak je zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom všetkými jej účastníkmi. Má za to, že v spotrebiteľských vzťahoch má využitie obchodných podmienok aj svoje obsahové obmedzenia dané práve spotrebiteľskou povahou vzťahov, v ktorých sa obchodné podmienky používajú. Obchodné podmienky by nemali obsahovať ustanovenia, ktoré predstavujú dohodu o zákonom stanovených náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj preto, že bežný spotrebiteľ nepredpokladá úpravu pre neho najvýznamnejších skutočností týkajúcich sa základných parametrov spotrebiteľského úveru, resp. jeho základných povinností ako dlžníka práve v menej prehľadných obchodných podmienkach, v ktorých môže takáto významná úprava ujsť jeho pozornosti. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich dodávateľ v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú (čl. III. bod 5. VOP). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu, preto nemôže byť daná podmienka považovaná za prijateľnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko takéto zákonné náležitosti nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť uvedené priamo v spotrebiteľskej úverovej zmluve, teda na listine, na ktorej spotrebiteľ pripojuje svoj podpis. Zdôraznil, že fakticky je pritom zmluvná sloboda spotrebiteľa pri určovaní, ktoré dojednanie bude uvedené v zmluve, ktoré vo všeobecných podmienkach, je len zdanlivá, pretože obe listiny vo formulárovej podobe pripravuje dodávateľ a vzhľadom na nepomer vo vyjednávacej sile dodávateľa a spotrebiteľa je na prvý pohľad zrejmé, že sa spotrebiteľ len ťažko môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní, takže zmluvná podmienka je nezlučiteľná s podstatnými princípmi (ratio legis) právnej úpravy úverovej zmluvy, od ktorej sa odchyľuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezohľadnil ústavný aspekt materiálnej rovnosti medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ani princíp dôvery a poctivosti v zmluvných vzťahoch, keď žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že by zmluvné podmienky s výnimkou predmetu a ceny, boli individuálne vyjednané. Je preto presvedčený, že v prípade odôvodnenia napadnutého rozsudku došlo k zjavnému

rozporu právnych argumentov vo vzťahu čl. 3, 6 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993, nakoľko absentovali jasné a zrozumiteľné odpovede na ním predložené námietky, čím došlo k porušeniu jeho práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nepreukázanou individuálnou dohodou vo vzťahu s čl. III. bod 5. VOP. Nesúhlasil ani s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keďže termín splatnosti 2. dňa v mesiaci v spotrebiteľskej zmluve nie je vôbec uvedený ako to určuje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010. Prvoinštančný súd sa nezaoberal a riadne neodôvodnil v napadnutom rozhodnutí podstatnú formu splácania úveru, ktorá v spotrebiteľskej zmluve nie je prehľadná. Termín splatnosti splátok v spotrebiteľskej zmluve je uvedený nečitateľným textom, konkrétne v bode 4 (strana 2 zmluvy). Nemohol byť pred a po uzatvorení zmluvy v zrozumiteľnej forme informovaný, do ktorého dňa v mesiaci mal splatiť sumu 59,12 € tak, aby sa vyhol poplatkom z omeškania. Táto nevedomosť bola preukázaná z potvrdení o vklade, výpisov z účtu č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, z ktorých vyplýva, že platba bola vždy uhradená po 2. dni v mesiaci. Žalovanému nič nebránilo zmluvnú podmienku pripraviť v číselnej forme tak, aby získal reálnu možnosť oboznámiť sa s celým rozsahom základných povinností vznikajúcim uzavretím zmluvy. Ide o takú podstatnú zmluvnú náležitosť písomnej zmluvy, ktorú nemožno v zmysle zákona opomenúť z hľadiska jeho právnej istoty v postavení spotrebiteľa. K bodu 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že ak prvoinštančný súd napriek jeho námietkam vzneseným počas súdneho konania dospel k právnomu záveru o nepotrebnosti/nemožnosti skúmania absentujúceho údaju o poplatkoch pre dostačujúce údaje uvedené v Základných podmienkach, bod 7 v spotrebiteľskej zmluve, išlo z jeho strany o formalistický prístup a takýmto neprimeraným spôsobom mu znížil právnu ochranu prináležiacu v postavení spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil konanie žalovaného, ktorý si bez právneho dôvodu účtoval poplatky za vedenie úverového účtu č. XXXXXXXXXXXX, v rozpore so Základnou zmluvnou podmienkou, bod 7, s rozpisom a výškou jednotlivých poplatkov za obdobie od 30.11.2012 do 31.3.2016, v celkovej sume 80,58 €. Nestotožnil sa ani s odôvodnením napadnutého rozsudku (bod 25.) ohľadne veľkosti písma, keďže neodôvodnil konanie žalovaného prečo príkladný text základného údaju o termíne splátok je písaný drobným, nečitateľným písmom oproti podstatným základným údajom textu uvedených na prvej strane zmluvy s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 320/2013 a rozhodnutia iných súdov, napr. Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci vednej pod sp.zn. 8 C 48/2012, Okresný súd Žilina vo veci vedenej pod sp.zn. 13C 69/2011. Nesúhlasil ani s dôvodmi uvedenými v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za takéto porušenie sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o výdavkoch žiadateľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úveru. Z predmetnej zmluvy je zrejmé, že žalovaný zisťoval len jeho príjem a nezisťoval jeho stav, ani výdavky. Podľa predloženej zmluvy bol zaradený do typu - invalidný dôchodca s príjmom vo výške 280,60 € mesačne, čo sa považuje za minimálny príjem. Z tejto skutočnosti mohol žalovaný predpokladať, že nebude schopný svoj dlh splácať. Žalovaný nepreukázal, že by svoju povinnosť v zmysle zákonného ustanovenia splnil dôsledne, teda by zisťoval aj výdavky tak, ako mu to ukladá zákon. Prvoinštančný súd nijako nezisťoval skutkový stav v zmysle čl. 2 písm. h/ Smernice č. 2005/29/ES zo dňa 11.5.2005, o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, či žalovaného zaujímala jeho bonita a stav núdze, či dokáže plniť záväzky z úverového vzťahu. Ak by súd prvej inštancie riadne odôvodnil jeho námietky, tak by dospel k záveru, že splátky vo výške 59,12 € mesačne nebol schopný splácať, pričom nevzal na vedomie exekučný príkaz sp.zn. EX 920/07 zo dňa 8.8.2008, ktorý existoval ešte pred uzatvorením zmluvy, ani jeho konkrétne odpočítateľné položky z jeho príjmu, a to výdavky na stravu vo výške 60,- €, nájom vo výške 96,69 €, plyn vo výške 15 €, TV - UPC vo výške 16,91 €, energiu vo výške 24,48 € a telefón vo výške 31,30 €, t.j. v približnej sume výdavkov vo výške 244,38 €. Nezaoberal sa výkonom zrážok z jeho dôchodku Sociálnou poisťovňou od 4.2.2014 do 6.7.2017, ani postupom žalovaného, ktorý sa snažil úverovú zmluvu dňom 11.6.2015 ukončiť. Nestotožnil sa ani s odôvodnením napadnutého rozhodnutia uvedeným v bode 27., že nepreukázal že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor, pričom prvoinštančný súd svoje rozhodnutie aj v tomto bode nedostatočne odôvodnil. Výpisy z jeho bežného účtu č. 3064085553 jasne preukazujú, že na ňom neprebíjali žiadne debetné obraty, uhrádzal z neho len splátky úveru. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva bez amortizačnej tabuľky, v akom poradí bola splátka započítaná na istinu, úroky a iné, ani kto bez jeho súhlasu disponoval v už uvedenom období s finančnými prostriedkami na bežnom účte a kedy bolo s nimi manipulované, pretože to bol on, kto sa domáhal porušeného práva na príslušnom

súde a táto skutočnosť nie je odôvodnená v napadnutom rozhodnutí. Rovnako tak nie je zrozumiteľným spôsobom odôvodnené, za ktorý mesiac nebola mesačná splátka žalobcom uhradená, resp. nie je odôvodnené, v ktorom mesiaci nebol dostatok finančných prostriedkov na odpísanie dlhu, pretože výpisy z uvedeného účtu preukazujú opak. Zároveň mu chýba odôvodnenie z amortizačnej tabuľky na ujasnenie troch podstatných právnych otázok k meritórnemu záveru o dôvodnosti bezdôvodného obohatenia, a to: či došlo k omeškaniu žalovaného, ktorý podľa § 522 Občianskeho zákonníka neprijal riadne ponúknuté plnenie z jeho osobného účtu; či došlo k jeho omeškaniu podľa § 520 Občianskeho zákonníka, žalovaný včas a riadne ponúknuté plnenie od neho neprijal podľa dohody z osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX; či vzniklo individuálne dojednanie medzi ním a žalovaným o vyplatení úveru formou osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX s poplatkom za výber v hotovosti, pretože požadoval od uzatvorenej zmluvy vyplatiť dohodnutú sumu 1.500,- €, čo sa mu nedostalo. Výber finančných prostriedkov z jeho bežného účtu dňa 2.10.2012 však preukazuje sumu 1.490,- €. Medzi ním a žalovaným absentuje zmluvná podmienka o vyplatení úveru formou osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX s poplatkom za výber v hotovosti ešte pred uzatvorením zmluvy a takýmto konaním žalovaný porušil § 4 ods. 2 písm. c/ a § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v nadväznosti na ustanovenie § 7 ods. 2 písm. a/, § 8 ods. 3 tohto zákona. Konanie žalovaného bolo zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretie zmluvy bez uvedenia podstatných zmluvných náležitostí a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Záverom namietal ústavne nesúladnú existenciu rozhodnutí okresného, či krajského súdu vydaných v skutkovo identických prípadoch, keď súd prvej inštancie rozhodol odchylným spôsobom, čím ignoroval ustanovenie § 193 C.s.p. s odkazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu stotožňuje a považuje ho za správny. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí riadne a úplne zistil skutkový stav a zároveň naň správne aplikoval ustanovenia príslušných právnych predpisov. V súvislosti s témou údajnej neprijateľnej zmluvnej podmienky v čl. III. bod 5, veta prvá VOP v znení „v prípade splácania úveru inkasným spôsobom banka zabezpečí účtovanie odplaty za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie úverového účtu, poplatkov za odoslanie upomienok, prípadne ďalších poplatkov súvisiacich s príslušným úverovým produktom a platným Cenníkom VUB, a.s., v čase účtovania a to na ľarchu osobného účtu dlžníka uvedeného v úverovej zmluve, ktorý podpisom úverovej zmluvy vyjadril súhlas s uvedeným postupom zo strany banky“ konštatoval, že mu nie je zrejmy dôvod neplatnosti uvedenej zmluvnej podmienky, keďže táto zostručnene a zjednodušene hovorí iba o tom, že pokiaľ si spotrebiteľ vyberie inkasný spôsob splácania, účtovanie jednotlivých platieb zabezpečí banka z osobného účtu spotrebiteľa. Pokiaľ si spotrebiteľ vyberie iný spôsob splácania, banka mu poskytne platobné údaje, na základe ktorých si úhrady zabezpečí následne spotrebiteľ sám. Žalobca si zvolil splácanie úveru formou inkasa z jeho osobného účtu, ako vyplýva zo zmluvy o úvere (čl. I. bod 1. Základné podmienky - Forma splácania úveru: „...bankovým inkasom z osobného účtu uvedeného v záhlaví zmluvy“), takýto spôsob splácania je pre spotrebiteľa jednoduchší a pohodlnejší, nakoľko nemusí manuálne zadávať každú platbu splátky, ale táto je účtovaná automaticky na ľarchu jeho osobného účtu, ktorý uviedol v úverovej zmluve. Ide o štandardnú zmluvnú podmienku, pri ktorej nie je daný žiadny dôvod, pre ktorý by mala byť neplatná. K odvolacej námietke žalobcu k údajne (pre neho) nejasne určeným termínom splátok dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európske únie vo veci C - 42/15 (Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej), podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Čl. I. bod 1. napadnutej úverovej zmluvy tučným písmom, jasne a zrozumiteľne uvádza dátum prvej a poslednej anuitnej splátky (termín konečnej splatnosti): 02/01/2013 a 02/10/2015. Bod 4. toho istého čl. I. ďalej uvádza, že „Termín splatnosti mesačnej anuitnej splátky (istiny a úroku) je ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky uvedenej v bode č. 1 tohto článku.“ Z uvedeného musí byť (nielen) priemernému spotrebiteľovi zrejmé, že termín splatnosti prvej splátky je dňa 2.1.2013, termín splatnosti nasledujúcich splátok je vždy k 2. dňu v mesiaci a termín poslednej splátky je dňa 2.10.2015. Citované ustanovenia nie sú nijako skryté, naopak sa nachádzajú na prvej, resp. druhej strane samotnej úverovej zmluvy, sú tak uvedené jasne a zrozumiteľne. Nevie prečo by mal zatajovať pred dlžníkom termíny splatnosti splátok úveru. Je v jeho záujme ako veriteľa splácanie jednotlivých splátok dlžníkom

riadne a včas. Pri dohodnutom splácaní úveru formou inkasa z bežného účtu inkasovanie splátok v dohodnutom termíne zabezpečuje samotný veriteľ bez nutnosti nadbytočných úkonov zo strany dlžníka. Zostatok na dlžníkovom bežnom účte však v deň splatnosti musí byť minimálne vo výške splátky úveru. Tvrdenia žalobcu v odvolaní o poplatkoch za vedenie úverového účtu sú absurdné, bez akejkoľvek opory v realite. Z úverovej zmluvy (jej čl. I. bod 7.) a predložených výpisov je zrejmé, že žalobcovi nebol účtovaný žiadny poplatok za vedenie úverového účtu. Podľa súm a dátumov, ktoré žalobca v odvolaní uviedol je možné, že v skutočnosti ide o poplatok za vedenie bežného účtu žalobcu, ktorý s úverovou zmluvou nemá nijakú súvislosť. Text úverovej zmluvy je bez problémov čitateľný, zmluva je prehľadne členená, pričom základné podmienky úveru, ako napr. výška úveru, lehota splatnosti, výška splátky, počet a termíny splátok, výška úrokovej sadzby, sú uvedené hneď na prvej strane zmluvy, oddelené samostatným článkom a zvýraznené tučným písmom. Pokiaľ je text zmluvy pre žalobcu nečitateľný, nie je zrejmé prečo takúto údajne pre neho nečitateľnú zmluvu vôbec podpísal a následne aj niekoľko rokov plnil a prečo jeho prvé výhrady k veľkosti písma namietal až po ôsmych rokoch od uzatvorenia zmluvy. Zo všetkých doterajších podaní a prednesov žalobcu je jasné, že poznal výšku úveru, výšku splátky a aj všetky ostatné „parametre“ poskytovaného úveru, pričom tento jeho „nový“ argument o nečitateľnosti zmluvy sa v tomto svetle javí ako účelová snaha o nájdenie neexistujúcich argumentov pre neplatnosť/bezúčnosť zmluvy. Argumentáciu žalobcu v odvolaní o jeho postupe v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a nedostatočnom skúmaní jeho bonity považuje za nepravdivú. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej jeho povinnosti, odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať úver bola zachovaná, keď vzal pri danom posúdení do úvahy podľa svojho názoru všetky dostupné informácie (nielen tie, ktoré mu boli poskytnuté v rámci kontraktácie zo strany žalobcu), vrátane údajov z informačného systému Sociálnej poisťovne a zo spoločného bankového/úverového registra. Od žalobcu bol k jeho žiadosti o úver vyžiadaný i doklad o priznaní sociálnej dávky dlhodobého charakteru - potvrdenie o výplate invalidného dôchodku. Posúdil množstvo údajov (od žalobcu i tie dostupné z iných zdrojov) v rámci skúmania bonity žalobcu a v plnej miere tak naplnil zákonnú požiadavku v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Ak žalobca argumentuje exekučným príkazom z roku 2008, na tento si evidentne spomenul až teraz v konaní, v žiadosti o úver (strana 2 hore) na otázku „Máte zrážky zo mzdy na základe súdneho rozhodnutia?“ uviedol „Nie“. Táto následne pri posudzovaní bonity ani nemohla byť braná do úvahy, keďže bola samotným žalobcom v jeho žiadosti o úver zamlčaná. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že vyjadrenie žalovaného v plnom rozsahu spochybňuje. Uviedol, že žalovaný zneužil svoje postavenie charakterom formulárovej zmluvy s právnou neistotou, pre ktorú musel podať určovaciu žalobu a domáhať sa, či tu je alebo nie je právo ochrany pred neprijateľnými podmienkami, keďže zo zmluvy nevyplýva právna predvídateľnosť a istota, ale ujma na jeho právnej neistote s tým, že takéto formulované dojednania zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech. Žalovaný doteraz žiadnym spôsobom nepreukázal, či bol skutočne informovaný pred uzatvorením zmluvy o všetkých poplatkoch, vzhľadom na optiku a nečitateľný text zmluvných podmienok, všeobecných obchodných podmienok, no najmä na netransparentný čl. III. bod 5. VOP. Zopakoval dôvody uvedené v odvolaní týkajúce sa neprijateľných poplatkov, trvania úverovej zmluvy, neuvedenie frekvencie splátok, menšieho písma v zmluve i jeho bonity. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť, ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Zotrval na svojom odvolacom návrhu.

6. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu už žalovanému doručené nebolo (§ 374 ods. 2 C.s.p.), nakoľko prípadné vyjadrenie žalovaného by nemalo vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudkom v poradí prvom zo dňa 20.11.2017, č.k. 16 Csp 27/2016-188, žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd uznesením zo dňa 30.9.2019, č.k. 15 Co 230/2018-373, zrušil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v odôvodnení okrem iného skonštatoval, že predmetom

konania je aj určovací žaloba, z dôvodu ktorého prvoinštančný súd správne skúmal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ale dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení, že pohľadávka AK Mgr. L. voči žalobcovi v sume 1.022,18 € a určení, že úver poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 2.10.2012 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov, pretože žalobca sa môže domáhať určenia právnych skutočností vymedzených v žalobe, keďže to vyplýva priamo zo zákonnej úpravy. Tým, že odvolací súd dospel v otázke naliehavého právneho záujmu k inému právnemu záveru ako súd prvej inštancie, ktorý napriek zamietnutiu žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a zamietol žalobu žalobcu aj v časti jeho nárokov o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného zadosťučinenia, bolo potrebné, v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania, jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V opačnom prípade by súd znemožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu v otázke týkajúcej sa určovacej žaloby, vydania bezdôvodného obohatenia a zaplatenia primeraného zadosťučinenia, čím by stranám odňal možnosť konať pred súdom. Uložil súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o žalobe žalobcu o určení, že pohľadávka AK Mgr. L. E. voči žalobcovi v sume 1.022,18 € a určení, že úver poskytnutý na základe uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov meritorne, keďže má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, znova posúdiť nárok žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného zadosťučinenia, vykonať ďalšie dokazovanie, ak táto potreba vyvstane s prihliadnutím na ustanovenia § 290 a nasl. C.s.p. (spory s ochranou slabšej strany), riadne zistiť skutkový stav veci (§ 132 ods. 1, § 185 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.

8. Prvoinštančný súd po vrátení veci odvolacím súdom sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu a vo veci rozhodol opätovne napadnutým rozsudkom (v poradí druhom).

9. Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, rozsudkom zo dňa 24.11.2021, č.k. 15 CoCsp 38/2020-715 (v poradí prvom), I. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a v odôvodnení svojho rozhodnutia, okrem iného, konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil prečo nepovažoval zmluvnú podmienku uvedenú v čl. III. bod 5 VOP za neplatnú, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, pričom žalobca podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere potvrdil, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v úverovej zmluve a že bol s nimi oboznámený (čl. II. bod 2., čl. III. bod 6. zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Za neplatné sa nepovažujú neprijateľné podmienky, ktoré boli individuálne dohodnuté, ktorými sú tie, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. Obsah zmluvy je možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvu známe alebo k zmluve pripojené. Prvoinštančný súd správne po preskúmaní predmetnej podmienky dospel k záveru, že v tomto prípade nešlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by sa odchyľovala od zákona a bola v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, alebo vytvárala značnú nerovnováhu v postavení strán, keďže žalobca podpisom zmluvy potvrdil, že sa so všeobecnými obchodnými podmienkami oboznámil a ak k nim mal výhrady, mal tieto vzniesť pred podpisom zmluvy, čo neurobil. Odvolací súd súhlasil aj so správnym právnym názorom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že predmetný poskytnutý spotrebiteľský úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., účinný v čase uzavretia zmluvy, nakoľko dostatočne vysvetlil, že v predmetnej zmluve sú určené termíny prvej a poslednej splátky, ako aj termín splatnosti mesačnej splátky (istiny a úroku) presne a zrozumiteľne (čl. I. bod 1. a 4. Zmluvy), ako aj aké poplatky podľa zmluvy si bol oprávnený žalovaný účtovať. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku aj s tým, prečo považoval predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za čitateľnú, keď žalobca svojim podpisom na zmluve potvrdil, že si zmluvu prečítal, porozumel jej obsahu, s ktorým súhlasí, z dôvodu ktorého nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalobcu uvedeným v jeho odvolaní o nečitateľnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd mal ďalej za to, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu jeho povinností pri posudzovaní schopností žalobcu splácať poskytnutý úver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil i s odkazom na Smernicu č. 2005/29/ES zo dňa 11.5.2005. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal i s tým, že

žalovaný nemal povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. špecifikovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere s odkazom na platnú judikatúru, keďže túto otázku už vyriešila najvyššia súdna autorita tak, že takéto členenie splátok potrebné nie je a ak sa takéto členenie v zmluve nenachádza, nespôsobuje to bezpoplatkovosť a bezúročnosť spotrebiteľského úveru. Za správny považoval odvolací súd i záver prvoinštančného súdu uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Taktiež považoval odvolací súd za správne zamietnutie nároku žalobcu na zaplatenie primeraného zadosťučinenia v sume 2.000,- €, keďže tento nepreukázal, že by k porušeniu jeho práv zo strany žalovaného došlo a nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepreskúmateľný, vyjadril sa k odvolacím dôvodom žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C.s.p. a potvrdil napadnutý rozsudok aj vo výroku II. o náhrade trov konania.

10. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.11.2021, č.k. 15 CoCsp 38/2020-715; Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením zo dňa 27.4.2023, sp.zn. 5 Cdo 105/2022, uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dôvodil tým, že v posudzovanom spore žalovaný (správne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) podaním zo dňa 17.9.2019 (č.l. 368 súdneho spisu) požiadal odvolací súd (v bode 2.10.) o nariadenie pojednávania, alebo ak odvolací súd pojednávanie nenariadi, žiadal podľa ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p. o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami. Odvolací súd po obdržaní žiadosti žalobcu zo dňa 17.9.2019 uznesením zo dňa 30.9.2019, sp.zn. 15 Co 230/2018, zrušil rozsudok okresného súdu (v poradí prvý) zo dňa 20.11.2017 a vec tomuto vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolací súd dodal, že žiadosť strany sporu o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami podľa § 219 ods. 3 poslednej vety C.s.p. nie je jednorazová v zmysle jej viazanosti iba na istý úsek súdneho konania, vymedzený časom od jej doručenia súdu do vyhlásenia najbližšie nasledujúceho súdneho rozhodnutia. Z obsahu súdneho spisu dovolací súd zistil, že odvolací súd uvedenú žiadosť nezobral na zreteľ pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie, keď opomenul dovolaťelovi elektronickými prostriedkami oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu (zo dňa 24.11.2021, sp.zn. 15 CoCsp 38/2020). Na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu odvolací súd verejné vyhlásenie rozsudku oznámil. V dôsledku zistenej tzv. vade zmätočnosti rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že rozhodne o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

11. Odvolací súd, po zrušení rozsudku zo dňa 24.11.2021, č.k. 15 CoCsp 38/2020-715 a vrátení veci dovolacím súdom, preskúmal vec opätovne, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. októbra 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

12. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

13. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správných skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

14. Odvolací súd k tomu, že žalobca nebol elektronicky upovedomený o mieste a čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 24.11.2021, napriek jeho žiadosti ako odvolateľa o nariadenie pojednávania, resp. v prípade ak odvolací súd pojednávanie nenariadi, aby mu podľa § 219 ods. 3 C.s.p. bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami dôvodí, že tejto jeho žiadosti nevyhovel, pretože takúto požiadavku súčasne nevzniesol žalovaný. Okrem toho ustanovenie § 219 ods. 3 C.s.p., ktoré platí aj pre odvolacie konanie (§ 378 ods. 1 C.s.p.) uvádza, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (tento deň oznámenia možno súčasne považovať za deň doručenia oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku stranám sporu, ich zástupcom), nepochybne (o.i.) za účelom dostatočného času dostaviť sa na súd a vypočúť si verejné vyhlásenie rozsudku. Podobne je tomu v prípade nariadenia pojednávania, keď ustanovenie § 178 ods. 2 C.s.p. ukladá súdu predvolanie na pojednávanie doručiť stranám sporu, ich právnym zástupcom, tak, aby mali dostatok času na prípravu spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené zákonné dôvody, v neposlednom rade pri zachovaní rovnakého postavenia strán sporu (čl. 6 C.s.p.), potom odvolací súd zvolil rovnaký postup a všetkým stranám sporu rovnakým postupom, spôsobom, s rovnakými právnymi účinkami, oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámením na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

15. Po vrátení veci dovolacím súdom, odvolací súd po opätovnom prejednaní nároku žalobcu o určenie neplatnosti právneho úkonu, určenie, že úver je bez poplatkov a bezúročný, vydanie bezdôvodného obohatenia, zaplatenie primeraného zadosťučinenia, dospel k rovnakému záveru ako vo svojom prvom rozhodnutí, a to že uvedený nárok žalobcu nie je dôvodný. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, uzavretá dňa 2.10.2012 medzi stranami sporu, je spotrebiteľskou zmluvou, ktorú náležite posudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia tejto zmluvy i ustanovení § 52, § 53 Občianskeho zákonníka.

16. Nebolo možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd sa mal z úradnej povinnosti zaoberať, či zmluvná podmienka čl. III. bod 5. VOP bola individuálne dojednaná so žalovaným, keďže vyjadruje jeho finančný záväzok za plnenie, ktoré mu nebolo po materiálnej stránke dodané a slúži záujmom žalovaného, ktorý neuniesol dôkazné bremeno, že by zmluvné podmienky s výnimkou predmetu a ceny boli individuálne dojednané. Odvolací súd k uvedenému dôvodí, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil prečo nepovažoval uvedenú zmluvnú podmienku za neplatnú, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva, že žalobca podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere potvrdil, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v úverovej zmluve a že bol s nimi oboznámený (čl. II. bod 2., čl. III. bod 6. zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Za neplatné sa nepovažujú neprijateľné podmienky, ktoré boli individuálne dohodnuté, ktorými sú tie, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. Obsah zmluvy je možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvu známe alebo k zmluve pripojené. Prvoinštančný súd správne po preskúmaní predmetnej podmienky dospel k záveru, že v tomto prípade nešlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by sa odchyľovala od zákona a bola v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, alebo vytvárala značnú nerovnováhu v postavení strán, keďže žalobca podpisom zmluvy potvrdil, že sa so všeobecnými obchodnými podmienkami oboznámil a ak k nim mal výhrady, mal tieto vzniesť pred podpisom zmluvy, čo neurobil.

17. Odvolací súd súhlasí aj so správnym právnym názorom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že predmetný poskytnutý spotrebiteľský úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., účinný v čase uzavretia zmluvy.

18. Odvoláciu námietku žalobcu, že nebol v zmluve označený termín splatnosti úveru, resp. je uvedený nečitateľným písmom, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysvetlil, že v predmetnej zmluve sú určené termíny prvej a poslednej splátky, ako aj termín splatnosti mesačnej splátky (istiny a úroku) presne a zrozumiteľne

(čl. I. bod 1. a 4. zmluvy). Na zmluve je dokonca termín prvej a poslednej splátky zvýraznený, takže niet žiadnej pochybnosti o tom, kedy sú tieto splátky splatné (dňa 2.1.2013 a dňa 2.10.2015).

19. Nebolo možné považovať argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil konanie žalovaného, ktorý si bez právneho dôvodu účtoval poplatky za vedenie účtu, keďže súd prvej inštancie jasným spôsobom vysvetlil aké poplatky podľa zmluvy si bol oprávnený žalovaný účtovať. Žalobca mal u žalovaného zriadený aj osobný účet, z ktorého ak žalovaný účtoval poplatky, tak len spojené s týmto účtom, ako správne konštatoval súd prvej inštanacie v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom aj správne rozpísal jednotlivé obraty na tomto účte.

20. Súd prvej inštanacie sa riadne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku aj s tým, prečo považoval predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za čitateľnú, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd dodáva, že žalobca svojim podpisom na zmluve potvrdil, že si zmluvu prečítal, porozumel jej obsahu, s ktorým súhlasí, z dôvodu ktorého nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalobcu uvedeným v jeho odvolaní o nečitateľnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Odvolací súd nepriahliadol ani na ďalšiu odvolaciu námietku žalobcu, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou a nemal oprávnenie vyžadovať od neho jednorázove splatenie úveru, ani že neskúmal jeho bonitu pred uzatvorením zmluvy, pretože prvoinštančný súd sa uvedenými námietkami, ktoré žalobca vzniesol i v konaní pred súdom prvej inštanacie riadne vysporiadal a dospel k správne záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu jeho povinností pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať poskytnutý úver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil i s odkazom na Smernicu č. 2005/29/ES zo dňa 11.5.2005, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a dodáva, že v prípade, ak sa žalobca domnieval, že spotrebiteľský úver nebude môcť reálne splácať, nemal do zmluvného vzťahu so žalovaným vstupovať. Žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, pretože postupoval v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. i predmetnou zmluvou, v ktorej si zmluvné strany dohodli, že v prípade, ak nebude môcť žalobca úver splácať, žalovaný vyhlási okamžitú splatnosť úveru (čl. I. bod 5. písm. b/ zmluvy). Ak by si žalobca riadne plnil svoje povinnosti zo zmluvy a splátky splácal, nemal by žalovaný dôvod pristúpiť k zosplateniu úveru.

22. Súd prvej inštanacie sa riadne vysporiadal i s tým, že žalovaný nemal povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. špecifikovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere s odkazom na platnú judikatúru, keďže túto otázku už vyriešila najvyššia súdna autorita tak, že takéto členenie splátok potrebné nie je a ak sa takéto členenie v zmluve nenachádza, nespôsobuje to bezpoplatkovosť a bezúročnosť spotrebiteľského úveru.

23. Správny je i záver prvoinštančného súdu uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pričom súd prvej inštanacie podrobne uviedol z akého dôvodu nemožno žalobcovi priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 577,06 €, s ktorým odôvodnením v celom rozsahu odvolací súd súhlasí. Prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že predmetný spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov (dôvody uvedené vyššie), z dôvodu ktorého potom žalovaný neprijal od žalobcu žiadne plnenia bez právneho dôvodu. Nebolo možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu v jeho odvolaní, že preukázal vierohodnými dôkazmi bezdôvodné obohatenie, pretože ak by spotrebiteľský úver riadne splácal v zmysle podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve, žalovaný by nemal dôvod vyzývať žalobcu upomienkami na zaplatenie dlžných splátok už v mesiaci apríl 2014 (č.l. 181 - 187 spisu) a ku dňu 11.6.2015 vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (č.l. 181 spisu).

24. Súd prvej inštanacie správne zamietol i nárok žalobcu na zaplatenie primeraného zadosťučinenia v sume 2.000,- €, keďže žalobca nepreukázal, že by k porušeniu jeho práv zo strany žalovaného došlo a svoje rozhodnutie v tejto časti aj náležite odôvodnil, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a dodáva, že podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo

spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Tým, že v danej veci bolo náležite súdom prvej inštancie zistené, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. pri uzatváraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, že neporušil žiadne svoje povinnosti a žalobca neuplatnil úspešne porušenie svojho práva, nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia mu nevznikol.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Súdy sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, ale ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. V danej veci žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. Odvolací súd ešte odkazuje na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. H., ktorý podal k nálezu sp.zn. I. ÚS 547/2012: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnené obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“

26. Nebolo možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou žalobcu, že napadnutý rozsudok je arbitrárnym, nepreskúmateľným, pretože súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Prvoinštančný súd veľmi podrobne a jasne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval preukázané, ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil a odkázal i na ustálenú rozhodovaciu prax. Odvolací súd dodáva, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Odvolací súd poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napríklad v náleze č.k. III. ÚS 119/03-30, pričom vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením

nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nárokom žalobcu a obranou proti nemu, z dôvodu ktorého odvolací súd tvrdenie žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že napadnutý rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, vyhodnotil ako nedôvodné.

27. Žalobca svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd dodáva, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalobca neurobil. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd túto odvoláciu námietku odvolateľa za nedôvodnú.

28. K odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadnym a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil (dôvody uvedené v bode 16. tohto rozsudku). Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

29. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

30. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok i vo výroku II. o náhrade trov konania, pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

31. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov prvého a tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol úspešný v dovolacom konaní, odvolací súd mu priznáva podľa § 453 ods. 1, § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

34. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).